

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **J. V.**, nar. X, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2014, čj. 15383/DS/2014/Kj, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2014, čj. 15383/DS/2014/Kj, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 3.000,- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Trutnově (dále také jen "správní orgán I. stupně") ze dne 21. 8. 2014, čj. 2014/4230/SPR/CHAB, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a s 125c odst. 1 písm. e) bod 1, zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

source not found.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce se těchto přestupků dopustil dne 17. 5. 2014 v 16:47 hodin na silnici č. I/16 u čp. 2 (obecní úřad) v obci Horní Olešnice, když řídil motorové vozidlo tovární značky Citroën C5, registrační značky 9A7 3186 a při řízení tohoto vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v uvedené obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h o 20 km/h a více. Silničním radarovým rychloměrem schváleného typu RAMER 7CCD, v. č. 0088/92, zabudovaným ve služebním vozidle Policie ČR, (ověřovací list č. 228/13 platný do 29. 10. 2014) byla naměřena rychlost jízdy 89 km/h, tedy rychlost o 39 km/h vyšší, než je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 86 km/h, což je nejméně o 36 km/h více, než je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Tohoto přestupku se žalobce dopustil dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Dále bylo při kontrole zjištěno, že řídil motorové vozidlo, ačkoliv dne 19. 4. 2014 pozbyl ve smyslu ustanovení § 94a zákona o silničním provozu po nabytí účinnosti sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, řidičské oprávnění.

Dále žalovaný popsal řízení před orgánem I. stupně. Ten zahájil řízení o přestupku a žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 22. 7. 2014, při kterém mu sdělil obvinění z přestupků. Při jednání žalobce k věci uvedl, že si je vědom, že se dopustil přestupku týkajícího se překročení rychlosti uvedeného ve sděleném obvinění, v době spáchání přestupku si však zákazu řízení vědom nebyl. S tímto druhým přestupkem nesouhlasil, poukázal na to, že v té době byl držitelem výpisu svého bodového hodnocení (výpis ze dne 5. 3. 2014 s aktuálním stavem jeho bodového konta 4 body a výpis ze dne 28. 4. 2014 s aktuálním stavem 0 bodů), a pokud by o zákazu věděl, že by neřídil. K dotazu správního orgánu I. stupně uvedl, že při spáchání přestupku dne 29. 1. 2014 nesouhlasil s výší naměřené rychlosti a bylo mu sděleno, že přestupek bude projednán ve správním řízení. Proto hlídce Policie ČR sdělil doručovací adresu, kam mu ale doručováno nebylo.

Žalovaný k odvolací námitce, že žalobce nevěděl v době spáchání přestupků, že je osobou, která má uložený zákaz řízení motorových vozidel, uvedl, že při silniční kontrole dne 17. 5. 2014 bylo provedenou lustrací zjištěno, že žalobce má vysloven zákaz řízení motorových vozidel od 19. 4. 2014. V den spáchání přestupků dne 17. 5. 2014, měl ve své evidenční kartě vyznačen zákaz řízení motorových vozidel na základě pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy čj. MHMP 3844117/2014/PEC. Správní orgán I. stupně si vyžádal toto rozhodnutí, včetně razítka nabytí právní moci. Rovněž z výpisu z evidenční karty žalobce vydaným Magistrátem města Teplice, v jehož územním obvodu má místo pobytu, je ke dni 21. 5. 2014 a 10. 6. 2014 shodně uvedeno - osoba má vysloven zákaz řízení motorových vozidel od 19. 4. 2014 do 19. 8. 2014.

K výpisu z bodového hodnocení řidiče žalovaný uvedl, že ten zaznamenává pouze počet uložených bodů, nikoli uložený zákaz řízení, který je obsažen ve výpisu z evidenční karty řidiče. Služba Czech POINTu -Výpis bodového hodnocení řidiče umožňuje občanům zjistit na kontaktním místě veřejné správy stav trestných bodů. Výpis je poskytován z Centrálního registru řidičů vedeného Ministerstvem dopravy, jehož součástí je právě i evidence bodového hodnocení. Tento výpis má pouze informativní charakter pro občany, nenahrazuje výpis z karty řidiče pro styk s úřady.

Závěrem se žalovaný vyjádřil i k uloženému druhu a výši sankce.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí ze dne 15. 10. 2014, čj. 15383/DS/2014/Kj, jak upřesnil na výzvu soudu.

Předně popsal okolnosti přestupku, kterého se dopustil dne 29. 1. 2014 v Praze 4, Modřanské ul., kde byl zastaven hlídkou Policie ČR a řešen za překročení rychlosti. Uvedl, že hlídkce předložil veškeré doklady a poskytl veškeré údaje včetně korespondenční adresy. Nesouhlasil s výší naměřené rychlosti, proto následně čekal na korespondenci o zahájení správního řízení o tomto přestupku. Žádná korespondence na jeho adresu však nedošla, proto sledoval elektronickou vývěsku úřadu Magistrátu hlavního města Prahy. Ani v únoru, ani v březnu se nic neobjevilo, proto zašel dne 5. 3. 2014 na kontaktní místo Czech POINT. Tam dostal informaci, že stav jeho bodového hodnocení činí 4 body. Na stejné pracoviště se dostavil i dne 28. 4. 2014 a tento den byl aktuální stav jeho bodového hodnocení 0 bodů. Žádnou jinou informaci o tom, že by s ním bylo zahájeno a vedeno jakékoliv správní řízení ve věci projednání přestupku ze dne 29. 1. 2014 neměl, proto se domníval, že jeho řidičské oprávnění je v pořádku.

Dále žalobce uvedl, že dne 17. 5. 2014 byl v katastru obce Horní Olešnice řešen policií za přestupek proti povolené rychlosti. Zde mu bylo hlídkou po provedené lustraci oznámeno, že 19. 4. 2014 je osobou se zákazem řízení. Proto po návratu do Prahy kontaktoval pracoviště Magistrátu hlavního města Prahy a dne 26. 5. 2014 se z tam převzatých dokumentů dozvěděl, že rozhodnutí o přestupku ze dne 19. 3. 2014 nabylo právní moci dne 19. 4. 2014.

Žalobce dále popsal i projednání přestupku spáchaného dne 17. 5. 2014, tj. že nejprve byl dne 21. 5. 2014 vyrozuměn pracovníkem Městského úřadu Trutnov, dne 8. 7. 2014 obdržel oznámení o zahájení správního řízení o přestupku s termínem nařízení ústního jednání, to se uskutečnilo po sjednané změně termínu dne 22. 7. 2014. Na toto jednání se dostavil osobně a k dané věci vypovídal.

Závěrem uvedl, že nikoho z pracovníků správních orgánů nezajímalo, že neměl sebemenší tušení o zákazu řízení, který mu byl vysloven dne 19. 4. 2014. O svoji věc se řádně staral a snažil se získat i dostatečné informace o tom, v jakém stavu je věc prošetřovaná Magistrátem hl. m. Prahy. Připustil, že v Horní Olešnici jel rychleji, a nebrání se tomu, aby byl prošetřován za překročení rychlosti. Rezolutně se ale brání tomu, že řídil motorové vozidlo v době zákazu řízení, o kterém nebyl nikým a ničím informován. Je na řidičském oprávnění závislý při výkonu své pracovní činnosti a jeho zadržení pro něho má z ekonomického hlediska likvidační charakter.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Znovu popsal průběh správního řízení vedeného se žalobcem a zopakoval argumentaci uvedenou již ve svém rozhodnutí o odvolání. Má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající

source not found.

zjištěným (ničím nevyvráceným) skutečností, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21. 8. 2014, čj. 2014/4230/SPR/CHAB, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a s 125c odst. 1 písm. e) bod 1, zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Žalobce se těchto přestupků měl dopustit dne 17. 5. 2014 v 16:47 hodin na silnici č. I/16 u čp. 2 v obci Horní Olešnice, když řídil motorové vozidlo tovární značky Citroën C5, registrační značky 9A7 3186, a při řízení tohoto vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v uvedené obci o 20 km/h a více, neboť mu byla naměřena rychlost jízdy 89 km/h, po zohlednění možné odchylky měřicího zařízení byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 86 km/h, což je nejméně o 36 km/h více, než je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Dalšího přestupku se měl dopustit tím, že, že řídil motorové vozidlo, ačkoliv po nabytí účinnosti sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel dne 19. 4. 2014 pozbyl ve smyslu ustanovení § 94a zákona o silničním provozu řidičské oprávnění.

Sporným učinil žalobce pouze výrok II. rozhodnutí orgánu I. stupně, následně potvrzený rozhodnutím žalovaného (tj. část rozhodnutí o přestupcích, kterých se měl dopustit dne 17. 5. 2014), jímž byl uznán vinným i ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že měl řídit motorové vozidlo i po nabytí účinnosti rozhodnutí, kterým mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce namítal, že do uvedeného dne mu takové rozhodnutí doručeno ani oznámeno nebylo a že jej o zákazu řízení motorových vozidel nikdo neinformoval.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí byl žalobci uložen rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2014, čj. MHMP 3844117/2014/PEC, a to v souvislosti se spácháním přestupku dne 29. 1. 2014.

Zásadní otázkou v daném případě tedy je, kdy zmíněné rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy nabylo právní moci, neboť tímto datem pozbyl žalobce ve smyslu ustanovení § 94a zákona o silničním provozu řidičské oprávnění.

V souladu s ustanovením § 51 zákona o přestupcích se na řízení o přestupcích (kromě tam uvedených odlišností) obecně vztahují předpisy o správním řízení. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

source not found.

ve svém § 73 stanoví, že v právní moci je rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání. Rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením (§ 72 odst. 1 správního řádu).

Pravidla pro doručování písemností ve správním řízení upravuje správní řád v ustanoveních § 19 až § 25. Fyzické osobě se dle jeho § 20 odst. 1 písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, [...], nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Jde-li tedy o doručovací adresu, správní orgán musí postupovat dle zmíněných § 20 odst. 1 a § 19 správního řádu. Z pořadí možností pro doručování zde uvedených jsou zřejmé preference zákonodárce, který na první místo staví občanem zvolenou adresu, poté adresu trvalého pobytu a na poslední místo eventuální doručení adresátovi – fyzické osoby na jiném místě, kde bude tato osoba zastížena.

Tzv. fikci doručení pak upravuje ustanovení § 23 správního řádu, jehož odst. 1 stanoví, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Dle § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu se písemnost uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím. Dle odst. 4 a 5 posledně zmíněného ustanovení se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, od kdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

Z uvedeného vyplývá, že institut uložení písemnosti určené do vlastních rukou lze použít pouze v případě, kdy 1) je známá adresa pro doručování; 2) občan má na této adrese domovní schránku nebo je zde jiné obdobné vhodné místo; 3) v této schránce nebo na tomto vhodném místě je zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti s poučením, kde a kdy si jí může občan vyzvednout, včetně poučení o následcích jejího nevyzvednutí; 4) písemnost je uložena u doručujícího orgánu a připravena k vyzvednutí.

V nyní projednávané věci vycházel správní orgán I. stupně a následně i žalovaný z toho, že na rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2014, čj. MHMP 3844117/2014/PEC, bylo vyznačeno nabytí právní moci dnem 19. 4. 2014. U zmíněného rozhodnutí je ve správním spise současně založena doručenko, která, jak vyplývá z průvodního dopisu ze dne 21. 5. 2014 k zaslaným dokumentům Magistrátem hlavního města Prahy, měla zmíněné rozhodnutí doprovázet (byť na ní není uvedeno stejné číslo jednací). Na zmíněné doručence je uvedena adresa žalobce T. – T., D. 1661/8, přičemž je na její přední straně

source not found.

doručujícím orgánem uvedeno, že „adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení“ a „zásilka byla připravena k vyzvednutí ...“ (datum není čitelný). Současně je na přední straně uvedeno nad adresátem „NEZNÁMÝ ZPĚT“. Na zadní straně doručky doručující orgán uvedl, že „adresát je na uvedené adrese neznámý“ a že zásilka byla vrácena odesílateli dne 8. 4. 2014.

Za prvé nelze přehlédnout zjevný nesoulad v údajích uvedených na předmětné doručce. Jestliže doručovací orgán výslovně uvedl, že adresát je na uvedené adrese neznámý, je otázkou, kde tedy zanechal adresátu výzvu k vyzvednutí s poučením, neboť ani po uplynutí úložní doby nevložil zásilku do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo (protože zřejmě nebylo kam) a vrátil ji odesílateli, tj. Magistrátu hlavního města Prahy. Z údajů na doručce tedy vyplývají zcela zjevné pochybnosti o tom, že byly v daném případě naplněny všechny podmínky pro uložení písemnosti tak, aby mohly nastat účinky fikce doručení ve smyslu § 23 správního řádu.

Za druhé je nutno připomenout, že žalobce opakovaně uváděl (poprvé již při ústním jednání u Městského úřadu v Trutnově dne 22. 7. 2014), že při spáchání přestupku dne 29. 1. 2014 nadiktoval policejní hlídce doručovací adresu, kam mu ale následně nic doručováno nebylo. Pokud tomu tak skutečně bylo a on nahlásil svoji doručovací adresu (která byla odlišná od adresy trvalého pobytu dle registru obyvatel), byť v té době ještě vůči němu formálně nebylo zahájeno správní řízení o přestupku, pak měl Magistrát hlavního města Prahy informaci o tom, že jeho doručovací adresa je jiná a měl s touto informací dále pracovat a ne ji zcela ignorovat. Obecně přitom platí, že pokud není doručováno na účastníkem oznámenou adresu pro doručování (§ 19 odst. 3 a 20 odst. 1 správního řádu), ale jinou, pak rovněž nenastanou účinky fikce doručení ve smyslu § 23 správního řádu.

K tomu je rovněž nutno podotknout a krajský soud nepřehlédl, že obdobná situace se záměnou adresy žalobce nastala v začátku správního řízení i v nyní projednávaném případě. Policie ČR na oznámení přestupku sepsaném dne 17. 5. 2014 a následně i téhož dne sepsaném úředním záznamu totiž uvedla jak trvalé bydliště žalobce (T. – T., D. 166/8), tak i žalobcem sdělené přechodné bydliště (P. 4, P. 3306/23) a je zcela pravděpodobné, že adresu přechodného bydliště nahlásil žalobce právě pro účely doručování, neboť se na té adrese zdržuje. Přesto správní orgán I. stupně žalobce nejprve obeslal na adresu trvalého bydliště v T., odkud se zásilka vrátila s uvedením důvodu – adresát neznámý (obdobně jako u doručování při projednávání přestupku ze dne 29. 1. 2014), teprve následně bylo doručováno (úspěšně) na sdělenou adresu přechodného bydliště. Z průběhu správního řízení v nyní projednávané věci přitom nelze v žádném případě usuzovat, že by sdělováním doručovací adresy šlo o nějakou obstrukční či zdržovací taktiku žalobce.

Jak je uvedeno shora, zákaz činnosti uložený rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2014 spočívající v zákazu řízení motorových vozidel byl žalobci uložen s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Aby v nyní projednávané věci, tj. v rozhodnutí o přestupku ze dne 17. 5. 2014, mohl být žalobce shledán vinným i ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že řídil motorové vozidlo i po nabytí účinnosti rozhodnutí, kterým mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, muselo být dne 17. 5. 2014

source not found.

rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2014 v právní moci. Jestliže správní orgán I. stupně a následně i žalovaný vycházely z toho, že na zmíněném rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy bylo vyznačeno nabytí právní moci dnem 19. 4. 2014, pak vzhledem ke shora popsaným nesrovnalostem to postačit nemůže. Ve vztahu k okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí se sice obecně vychází ze zásady presumpce správnosti správního aktu (tj. včetně doložky právní moci), v případě důvodných pochybností ohledně vyznačené právní moci je však současně nutno vycházet i ze skutečností vyplývajících ze správního spisu, na základě kterých byla tato doložka právní moci vyznačena.

Zejména z podkladů založených v nyní předloženém správním spise, ale současně i z námitek a sdělení žalobce v průběhu správního řízení vyplynuly takové skutečnosti, že vyvolávají důvodné pochybnosti o tom, že rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2014 bylo žalobci doručeno v souladu se správním řádem (fikcí) a že tedy dne 19. 4. 2014 nabylo právní moci. Pokud by bylo zjištěno, že doručení fikcí nebylo provedeno v souladu se zákonem, pak nemohlo ani nabytí právní moci ve vyznačený den na doložce právní moci. Ze správního spisu pak dále vyplývá, že žalobce převzal na Magistrátu hlavního města Prahy uvedené rozhodnutí osobně dne 26. 5. 2014, což by pak za uvedené situace mohlo být zřejmě datum oznámení (doručení) předmětného rozhodnutí. Uvedené nejasnosti a nesrovnalosti však musí být řádně došetřeny a vyjasněny, neboť otázka data nabytí právní moci rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. 3. 2014 musí být postavena najisto pro zodpovězení otázky, zda lze uznat žalobce vinným i ze spáchání přestupku, že dne 17. 5. 2014 řídil motorové vozidlo, ačkoliv pozbyl řidičské oprávnění po nabytí účinnosti sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

Krajský soud tedy uzavírá, že povinností správního orgánu (jak ostatně správně konstatoval i žalovaný) je zjistit v rámci správního řízení skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Postupuje přitom ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Těmto ustanovením však v daném případě, jak je uvedeno výše, správní orgány nedostály.

Pro úplnost lze dodat, že údaje na výpisech z bodového hodnocení řidiče poskytovaných službou Czech POINT, kterými žalobce rovněž argumentoval, byly v dané věci irelevantní. Žalovaný správně v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, že na tomto výpisu je zaznamenán pouze počet uložených bodů a nikoliv uložený zákaz řízení. Výpis z bodového hodnocení řidiče, jak vyplývá i z jeho názvu, poskytuje řidičům zjistit na kontaktním místě veřejné správy pouze stav trestných bodů.

S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve

source not found.

věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. března 2016

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně